

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.F.

Strona pozwana: J.M.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z art. 47 KPP oraz art. 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego może stwierdzić w postępowaniu o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego, że nie jest sędzią osoba, której doręczono akt powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym sądzie wydany na podstawie naruszających zasadę skutecznej ochrony sądowej przepisów lub w trybie niezgodnym z tą zasadą, gdy intencjonalnie uniemożliwiono zbadanie tych kwestii przez sąd przed wręczeniem tego aktu?
- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego po wystąpieniu przez sąd krajowy z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa Unii, od odpowiedzi na które zależy ocena zgodności z prawem Unii przepisów krajowych, których zastosowanie umożliwiło wręczenie tego aktu?
- 3) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona przez niezapewnienie prawa do sądu w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu państwa członkowskiego w wyniku postępowania nominacyjnego przeprowadzonego z rażącym naruszeniem reguł prawa tego państwa dotyczących powoływania sędziów?
- 4) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 akapit 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zasadę skutecznej ochrony sądowej narusza utworzenie przez ustawodawcę krajowego w sądzie ostatniej instancji państwa członkowskiego jednostki organizacyjnej, która nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii?
- 5) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 akapit 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że o istnieniu stosunku służbowego i statusie jako sędziego osoby, której doręczono akt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu ostatniej instancji państwa członkowskiego, nie może rozstrzygać właściwa w świetle prawa krajowego jednostka organizacyjna tego sądu, do której powołano tę osobę, złożona wyłącznie z osób, których akty powołania dotknięte są wadami wskazanymi w pytaniach nr 2-4, i która z tych przyczyn nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii, lecz inna jednostka organizacyjna tego sądu spełniająca wymogi prawa Unii dla sądu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 9 lipca 2019 r. – Passenger Rights spółka akcyjna w Warszawie przeciwko Ryanair DAC w Dublinie (Irlandia)

(Sprawa C-519/19)

(2019/C 337/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Passenger Rights SA

Strona pozwana: Ryanair DAC w Dublinie (Irlandia)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 b), 3 ust. 1, 2 i 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ i art. 25 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr. 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽²⁾ – w zakresie badania ważności umowy o jurysdykcję należy tak interpretować, że na brak indywidualnego negocjowania warunków umowy i nieuczciwe postanowienia umowne wynikające z umowy prorogacyjnej dotyczącej jurysdykcji może się powoływać także końcowy nabywca wierzycielności nabytej w drodze cesji od konsumenta, który sam jednak statusu konsumenta nie posiada?

⁽¹⁾ Dz.U.1993, L 95, s. 29 Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 - 293

⁽²⁾ Dz.U.2012, L 351, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg) w dniu 25 lipca 2019 r. – Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg/JR

(Sprawa C-566/19)

(2019/C 337/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg

Druga strona postępowania: JR

Pytania prejudycjalne

Czy francuska prokuratura przy sędzie śledczym lub orzekającym, właściwa we Francji na podstawie prawa tego państwa do wydania europejskiego nakazu aresztowania, może być uznana za wydający nakaz organ sądowy, zgodnie z autonomicznym znaczeniem, wynikającym z art. 6 ust. 1 decyzji ramowej nr 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾, w sytuacji gdy będąc uznaną za właściwą do kontroli, czy są spełnione przesłanki do wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz właściwą do zbadania, czy jest ono proporcjonalne z uwagi na okoliczności wynikające z akt postępowania karnego, jest ona jednocześnie organem właściwym dla prowadzenia postępowania karnego w tej samej sprawie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi – oświadczenia niektórych państw członkowskich w sprawie przyjęcia decyzji ramowej (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).